

Milan Koch

Insulinová předměstí A jiný Chaos
/Shromážděné údery z roku 1968, 1967, 1970/

DOBA je NEMOC

VĚC je HLUBOKÁ RÁNA

Litanie k nejsvětějšímu jménu Praha

Kolik památek v sobě skrýváš
ty stověžatá

Vítám tě Praho –
od jinonických vršků po vysočanský beton,
od Strahova až za Dejvice,
z nekonečné stanice čísla III přes Veleslavín a Vítkov a Prašnou bránu,
vítám tě
s otevřenou náručí vyšehradských hradeb
a jsem rád že tě mohu přivítat ve své zemi,
ve svém vnitrozemí oblévaném Gofským proudem –
Ó Praho,
Zlatá Praho, Svatá Praho, Přelidněná Praho, Praho, Praho!
Revoluční Praho, Šílená matko měst, Praho!
Kafkova Praho, Smetanova Praho, Máchova Praho, Švejkova Praho,
Praho Zemská, Praho Nebeská;
Moje Praho, jejich Praho, Praho všech!
Technická Praho, Odzbrojená Praho, Praho!
Proslulá Praho, Zkrocená Praho, Rekonstruovaná Praho –
Praho, vyslyš nás, Bysto duchovosti
vyslyš nás –
Nejславnější, nejdokonalejší, nejchudší, nejbohatší, útočiště naše!
Nejstarší, nejnovější, nejčistší, zázračná, věčná láska naše!

Ó Praho, jak se ti daří?
je vůbec možné hledět do takové hloubky z petřínské věže aniž by se
mi zatočila hlava z tvých tuzexových blondýn a tělovýchovných
stadionů Majakovských ulic?
Ó Praho, jak se nádherně kleneš po kopcích, jak překrásně vzpínáš kostely
do nebeských výšin, je to až neuvěřitelné, že můžeš být někdy tak ztýraná
v předprodejích vstupenek.
Ó Praho teď už to vědí –
jsi moje, jsi Vltavy, Jsi noci i dne, jsi každého kdo tě miluje,
jsi nesmrtelná jakostní poběhlíce, 92. žalm český, německý, švédský,
ruský, židovský, maďarský, slovenský, evropský, světový, ... tak věřím.
Ó Praho, jsi z hlíny a asfaltu, z lidských hřbitovů, z oblohy i zdí,
ze spánku i bdění, jsi z vůně benzínu, z prachu varietních scén, plná
dlaždic a pivovarů, nepodepsaných rukopisů a pokusů o sebevraždu.
Ó Praho,
veřejný sade, žebrácká holi, vlastenecká doba
jezuitská koleji, barokní ornamente,
knihovno, plastiko, kapře, císařovno, šmejde,
synagogo
vlku, holube, květino
kamenný efekte, Libuše, vévodo, posero
výstavo, Fučíku, Pankráci, mincovno, orloji, dopise
politický význame, městská správo
lékárno, generále
hrade, koutku české hádanky
jdu se všemi kteří tě milují prvním nádvořím vpravo za výklenkem a držím

se s nimi za ruce přes druhé nádvoří a voláme hlasem 120 metrů dlouhým
a 52 metrů širokým – Praho!

Ruku ti líbám velectěná paní, ach jak jsi dobrá když nevydáš člověka
policajtům nad převisem dne, bludný servis nahání to hrůzu o co jsi
se pokoušela v restauraci byla prostituce.

Smím své oči k tobě pozdvihnouti, dokážu se na tebe podívat tak jak se
na tebe dívám jakoby ve vytržení z řetězového mostu, děkuji ti za tvou
trpělivost, ještě nejsem bůh, ještě nedokážu být svobodným když jdu kolem
směnárný potravin.

(32. srpna 1968)

Doktore!

Doktore chceš mě zabavit pro své účely?

Díváš se na mne

doktore

vrtíš se doktore!

Je to tady všechno bílé.

Jen já nejsem bílý.

Pozoruješ můj rozpíchaný zadek a připravuješ mi ho
pro nový plegomazínový vpich.

Chceš mě vyléčit

vid'

doktore

chytám tě při činu!

Chtěl jsem navštívit řeku za převrácenou hodnotou

ty jsi starý otec rodiny

a mně nezbyvá než jeremiáda

doktore!

Chceš mě zabalit do předpisu

vid' doktore.

Jdeš na mne mírně s tou svojí vědou.

Doktore já asi nemám svědomí když se tak na tebe dívám

ty chceš odhalit moji zatajenou vlastnost

nevím zda se ti to povede.

Ty nevíš že jsem objevil nový druh lidí

doktore.

Ach ty doktore

tváří v tvář

lehám si tam kam ukazuje tvůj bílý plášť

a chci vstát.

Ty to neznáš.

Bojím se jen té fobie za oknem

doktore.

Zase usnu

na svém lůžku ve kterém se válí určitě nějaký v širokém nebi.

Sleduješ mě pohledem

doktore!

Lehnu si ti na podlahu.

Až se probudím

budu předstírat, že jsem jiný

doktore!

Ale ty

doktore už nebudeš moci předstírat že se nebojíš té fobie

tam za oknem.

(XI. 68)

Hostivařská studená pivní láhev

Bloudím v únorovém blátě cesty
a zkouším žít
ve snění daleko vzdálen
ústrojím zamrzlé nádrže
brouzdám
hýčkán jen vlastní chůzí
pod umělým nebem
uzavřeným trváním
kostnaté průsvitnosti
kde vývoj spjatý s městy
hledá své stanoviště
v alejích ulic
Bojím se pohlédnout
k prolitým vrcholům smrků
z vězení listí
každodenní opilosti
nahých ramen
tak lidských
mezi povlaky automobilů
V pochmurné vzdálenosti
zakrývám si oči
v lupení sklížené země
odmítám stát se pohlavním údem
továrních komínů
Cvičené opice
modlí se k motorovým bohům
nehledím do budoucnosti
s důvěrou
odmítám vydat se na cestu ke komunismu
s úsměvem robota
na krajíčku
Prodírám se k zasněženému pavouku elektrárny
s pomačkanými trubkami kalhot
v šedém tunelu citu
dosti temného razítka
atomové bytosti
kde stojím
a nic nemám
jen hnědou trávu
v zežloutlé nule
která šeptá
z divočiny ponurého ptáka
v randálu denní zprávy
čerstvých nocí
kde odmítám bát se sám sebe
z velkého vynálezu
na leštěných bednách
a pojištěném větru
prodavače Večerní Prahy
Vychutnávači beznaděje

mají nos
stvrzený olejem
já však byl biřmován vojenskou správou
a zařazen mezi cvoky
protože vývoj
je krotitelem
a dobrota není slyšet
v monologu hmoty
vypít sedativum rovnou do krku
Na lavičce z ostnatého drátu
sedí nezkrotná radost
a ukřižovaný Kristus & veliká stříkající jehla inzulínu
zůstává nerozluštěno tajemství života
těm co padají z oken
i kdyby se náhodou nenarodili
v raketách a splátkách
žvýkáci gummy
to patří k věci
a to patří k ulici
která nedokáže být opuštěná
tak jako naše siréna v duši
s trnovou květinou přes oči
Máme co dělat
protože nemáme kam jít
protože v pořádném státě se nedá umřít hladu
protože poslední tramvaj
odjíždí vždycky bez nás
Odmítám zoufalství ve jménu zoufalých
v horách novinového papíru
na nervové klinice
useknuté hlavy
falešného zubu
Neprosím za odpuštění
protože odpírám poslušnost
na barikádě kde se zpívá
falešná internacionála
v telefonu který je odposloucháván
neznámým slintajícím dederónem
Zvědavost všech je upřena
upřena nahoru
k pocitům výkladních skříní
urvaného světa
kapalinové brzdy
zřejmé a nepřechodné
mezi jezdci na cyklistické dráze
se sklonem k rozhodčím
Tajemství zůstává nerozluštěno
a já odmítám
vzdát se sám sebe
své úzkosti
i svého opojení

(II. 1970)

Bohnice 3. října 1967

Tisíc výletů starodávným pohanským žárovištěm
milionem duševních trosek
nejvzácnějším nalezištěm památek
celofánovým absolventem života
celuloidovým františkánským kostelem
pod nafukovacími matracemi krému na obuv litanie
dvě ohořelé ruce
spoutané rytmem pulsujícího listí
podzimem ulicí napadané

čí vznešený příklad
chci před očima stále mít

čí vznešený příklad
zachování čistoty

Ó Hořká!

čí ústa nadarmo pěla

Ó Sladká! Ó Jemná! svátosti

Hlubkovou kanalizací
s archeologickým kladívkem
zaručeně ruční práce
obě zápěstí rozřezané
razítkem červené barvy
úředně zakázané
v továrním skladě nad stolní lampou
všech značek za nejnižší ceny.

Moderní umělecká fotografie

levné tři snímky na vybranou

ze středu vpravo k východu žluté značky

podél hlavní brány ústavu pro chorobomyslné
s pětačtyřiceti pilulkami aspirinu

dvaadvaceti Algenami a jednou gumovou hadicí v žaludku

Čimickým hájem televizních antén k prodejně potravin

s dvanácti bílými opilými ošetřovateli

v zádech kurtovní bezvětrí

hlavu zkroucenou v šoku.

Podle zelené značky podél Kafkova Zámku k bývalému ovčínu

stezkou vzhůru od přívozu srdcí

voskovým papírem v hladovění se osvobodit

nad hvězdy světlejší

potěšiteli zarmoucených

králi arcibláznů

čistoto neukázněných nezletilých mušek radosti.

Dva a půl kilometru před hektarovým vlasem opět vpravo nejprve

lesem kabátů rozvěšených na ramínkách

nad vyluxovanou kresbou chodníků

později polem na Ládví do výšky třístapadesátšestimetrového

biblického slova

od něhož vyjít co nejrychleji až k triangulačnímu bodu

odtud se rozhlédnout za jasného dne do širokého kraje
Ó pane skrze tvé příští narození a slávu
sestoupit do Ďáblic
přímo
k východu přes hlavní silnici
na přímluvu všech svatých
čtyři kilometry za dětmi na koloběžkách.

Od pavilónu jedenadvacet přes zahradu kaštanů podél domu důchodců
vyhnout se hlavní vrátnici tajnou brankou na sever přes východní
okrajní zeď ústavu podle čísla 7 na jih
přes okraj deště
přestoupení přikázání
ke stanici elektrické dráhy
záchranu hledat dole ve městě
nad námi nad námi.

K jižní ohradě vyklouznout po obědě z pruhovaného pláště
u čísla 12 se zastavit zlomit se v kříži a rozslzet se u haldy
koxu
 pryč kam jen se dostat od tohoto času
až na věky Spáso!

BOHNICE
největší
LÁZNĚ
V
PRAZE

Společenský bazén
pro muže
pro ženy
pro děti
Lázně parní a vanové
Zvláštní lázně sprchové
Otevřeno denně, neděle i svátky.

.....

Do prdele s realitou

„Dej Bože aby dlouhé osamocení člověka bylo zrušeno“

V Zahradním městě
mezi bílými košilemi
 panelových třešní
v cukrárně polohlasů
 hledám tvé Ano
mezi polárkovými dorty
 tvých zamrazených retů
nedaleko čokoládové továrny na pneumatiky
 hledám tvůj stín
 který není na prodej
mezi strápcatými skleničkami
nahého parku
dutých paží
 chci slyšet
 tvé svolení
 k veliké souloži s realitou
Rabínský Veletopiči vyklepej
ve své pekelné kotelně
do žebrového topení
s tváří od uhlí
 svou neprůhlednou vyrovnanost
 zády ke knihám
noha na roštu
Veleknězi Tajemna
 nauč nás jinak myslet
 v člověčím klidu
 v hlubokém míru
 nauč nás jinak jednat
ne s pocitem stroje
s touhou po automatizaci novorozeňat
 sirotků lidskosti
 kterým zmizela do nenávratna
 citlivost srdce
ruka na ruce
 vystup mezi nás ze své bytosti
ztiš náš pitvající mechanismus
 proměň modré nebe v modré nebe
 zelenou louku v zelenou louku
 požehnej člověku člověkem
Bezhlavá těla
 z netečných barev
 bílá v bílé
 kdy už konečně přestane být člověk
 cizincem mezi lidmi
Stále dobýváme
a rozvracíme své city

se štětcem před zrcadlem
kde vytrvale padá stín

svisle
a vítězně

Všeliká místa
kam vstoupila
noha naše

žádný proti nám
a nikdo s námi

Náš zpěv se již neobrací
k těm kteří kráčeli před námi
k těm kteří se snažili být lidmi ze svých představ
k těm kteří trpěli a naříkali

s k r č e n ě

v nekonečné trýzni koloběhů utrpení
dívající se vyděšeně do slunečních hodin

Říkám z tohoto místa touhy po strojích
z této pozice nakažení

od které směřujeme k jiné vopičárně

že je třeba poslat
tuto realitu do prdele

a Být
jen Být

ne nějakým něčím
ne močovou rourkou
ne filtrem od plynové masky
nebo stojatou vodou uprostřed vlnící se trávy

ale Být
samostatným
a neosobním

ne prázdným čekajícím zástupem
ale uvolněnou řekou

odpadem nezkalenou
prázdnou a bez omezení

ne v přehradních nádržích schovávat svou sílu
ne v čase dělníků stojících opodál

v přívlastcích na regulovaných březích

nebo v posloupnosti strojů
žádný relativní svět

ale skutečnost
musíme chtít
musíme znovu
a znovuobjevovat skutečnost

a uchopit všechno nebo nic

být
být
být

být
a jít

vzhůru k Zenitu cest

(II. 1970)

Malešická zvonková hra samoty

Vzdálené cinkání krkavčích strojů
Tmavé brýle novinových stánků
Pokřikující prodavači květin
Bobtnající zastávky z rozstrhaných kalendářů
Neonové trávníky skotačících dětí
Jedenáctiprstí orosení chodci
Štěrky s vyplakáním prachem
Větrem prosedlé lavičky
Spilované sny ulice
Zduřelé mandle krychlových chodníků
Kubistické větve orámované soucitem
Podlouhlé sytě zelené stíny bříz
Výlohy přítomných milenců
Gnómové kanalizace ve zkřížených parách jídelen
Novorozeňata za deštivými skly plechových stěn na kolečkách
Telefonní automaty ucpané zoufalou bezvýznamností
Srdcové spořitelny života – pojítka unavených rodin
Lístek po lístku padá pod kola autobusů
Vysoko nad počmáranou hlínou vznášejí se petrželové pavlače
Nedaleké továrny zpívají lidové písně
Každý ve svém koutku čítává knížku
Sv. sídliště se svou černou duhou za stolem umělých třešní
Cítíš to v sobě
Stíny lhostejných panelů
Stovky bloků domů
Tisíce oken
Miliony dveří
Nekonečné sloupce zvonků bez vizitek
A jedna ztracená láska
Jeden potrácený muž
jedna kamenná žena s močálem na poprsí

Nesmrtelnost vypadá jinak jinak než si dovedeš představit
Seberou tě pro potulku

(VII. 1969)

Olšanské cigaretové papírky v Páté Mojžíšově knize

„Bože dej aby na této zemi každý našel své místo“

Co učiníš

bude tvého

z výše svého těla

spáry ve zdích

hřebíky zarostlé na chodidlech
blátem

a ruce smotané

smotané na tvář

Hospodine

a těla bez těl

kudy jíti nevědouce

živ bude člověk

u studnic bez pramenů

u sadů bez ovoce

dědičně obdržená

naše uprostřed tebe

Nikdo poví

z výše svého těla

o naprostém pádu

z výše tvého těla

s jistotou

nikdo poví

kam dosahuje jeho stín

když slunce nesvíí

a tělo leží

s křížem položené

u hluboké jámy

na konci louky

porostlé zelení zvadlých květin

kde ne každý našel své místo

u cíle své cesty

v rameni staženém

pod lopatou čerstvé hlíny

ustálená souřadnice

souspřeženec odfarvených

Nikdo ví

že tohleto má smysl

a nepoví

kam zmizela skutečnost

jestli nějaká kdy vůbec byla

pod malým deštníkem

koroptvího peří

s pipetou uprostřed hrudního koše

Vývoj je strašný

pro nás a bez nás

pro ty co zůstali

s červenými šátky
u slunečnicových polí
pod kopcem
kde končí a začíná rovina
porostlá břídlíci

Hospodine pomiluj je
a kamení teklo proudem dolů

(V. 1970)

Totemový obřad v obchodním domě Prior

Velký černý máku

cena za cenu
nosím se na pátém podlaží
v košíku ze samoobsluhy
a jde po mně
tlustý nosič nábytku
s mašlí ve vlasech
pan Sektor
bývalý starožitník
od Závor
Nebýt naruživým spotřebitelem
zubních hřebenů
tak mě dostane
do nějakého koberce
výrobního družstva
kde bych mohl vyšívat
místo perských vzorků
ryzí básně do slamníku

Velký černý máku

v hudebním oddělení
slyším kravál
mám strach že ses uvolnil
v některém z hudebních nástrojů
a spustil se
s tím starým vdovcem
za pultem sportovních potřeb
Běžím se tam podívat
a řadím svou kostru
do fronty z rozličných názorů
o správném stolování
snad se na mě dostane
říkám si
vyzkouším trpělivost
ale nedá mi to – chci tě vidět
stoupám na špičky svých
ještě lidských ramen
a vidím
přes hlavy a klobouky
jak smrtelný svůdník žen
kupuje hudební skříň
rozmačkaných desek
dechového cvičení
za svůj šumavský úsměv
Všichni kolem čekají
až přijde
svěrací kazajka
a udělá tomu konec
Nějaká paní s falešným vlasem
mně klepe na čelo
co se děje tam

vepředu
ale já jí to neumím říct stručně
a mizím močovým žlábkem
který vykukuje
na nouzovém schodišti
svým kyselým
zanícením asfaltu
letišť
mezi broušenými hrnci
uvolněné splachovací šňůry

Velký černý mágu

Chci si koupit
housku v toaletním papíru
a fíkový list
Třírohá pokladní
rozkrajuje rytmus prkenic
zelenými paličkami
a já tě konečně zahlédl
Veliký zaklínači
za slabikářem
nabídek a poptávek
mezi rybářskými pruty
Osamělý šlehačkový hrabě
de Monte Christo umělé hmoty
tluče do pánského prádla

Velký černý mágu

polkni manu
polkni manu
polkni manu
Zpocený žaludek ledničky
odráží v dlouhých šlích sálu
bledové kravaty zářivek

Velký černý mágu

v zdivočelém tikotu
zpožděných hodin
papinových lustrů
nasad' masku z vypínače
Hliněná obluda
posedlá obchodem
zastavila výtah
v mezipatře
úsměvem amuletu

Veliký kamane

polkni manu
polkni manu
polkni manu
Teď tě vidím jasně
frkni sem citovou hrůzu
ze svého bubnu
svlékni se tu
zatancuj divoký tanec
mezi šicími stroji – Velký černý Mágu
Kasa Kasa

stokrát Kasa
stahuje své suché kovové oko
do tvarohu dámských punčoch
z výprodeje tvorstva
Nasad' masku z vypínače

Velký černý mágu

Velký černý tulipáne

svaž to létající konopí

s modrou cenovkou

bílé boty

dýchni do prostěradla

Veliký stín leží na podlaze

tamane – tamane

stíne stíne

nějaký strašlivý balicí papír se vznáší nad světem

Velký černý máku

začaruj nás mimo totem

než se přežene to sádlo

zvířeného prachu

(III. 1970)

Tramvaj číslo devadesát devět

Starý šedivý kocour
je tramvaj číslo devadesát devět
jak odhozený rukávník
se probouzí
opelichaná a dýchavičná
v depu
s ušima zamazanýma olejem
s ocasem zastřiženým u zadku
vlhkým nárazníkem
Tramvaj číslo devadesát devět
směs kouzelných šroubků a drátků
hranatá stará holka
s promáčklým plechem na tváři
s trčící elektrickou paží
dřevem propletená
na poslední kruhovou jízdu se vydá
prokličkuje uličkami
rozvíří prach na náměstí
vyčerpaně se protáhne na stanici
a zazívá
u odpadkového koše
do kterého již dávno neprší
papír procvakaný
kleštěmi v uniformě
a když se bude chtít rozjet
nikdo nezatahá za koženou šňůru
nikdo nezapíská smluvený signál
nikdo nepřistoupí
nikdo se nebude bát revizora
žádný železný plíšek nezazvoní o podlahu
pojede dál
kluci budou křičet v parku
boxeři půjdou na trénink
a ona bude šoupat bačkorama
po těch ocelových chlupech
nastavovaných k nejbližší ulici
kde skončí
potrhaná větrem
daleko na předměstí
v polích a továrenských lukách
naposledy zacinká
posedlý úředník se podívá z okna
neviditelného domu
a řidič vystoupí
a řekne
- s tou už nepojedu
s ní už nikdo nehne -
a dorazí ji ocelovou klikou
a bude jaro

Ulice lásky

Ulice lásky je klín na druhé straně města
olejová skvrna
a chybný krok na přechodech s výstražnými světly

Ulice lásky je opálená žena
s předloktím tvrdého chodníku
drtícího armaturu polibku
v zatemněných ložnicích péřových asanací

Ulice lásky je ochranný prostředek života
odraziště do království divočiny
snížené barové stoly reklam
umění svléci se jsi-li již nahý
návštěva u doktora
a penicilinová injekce bez alkoholu

Ulice lásky je burza sebezavražděných
křest panice
a láva pod tělem panny

Ulice lásky je poslední pohled dolů oknem
rozprostřeně zavšivené vlasy
uchlastaný muž na parkovišti dotyků
trvalá iluze meskalinu
a chladná mešita srozumění

Ulice lásky nezná převtělení
jen tlukot vzrušeného srdce
nezná zradu
neb sama zradou je

Ulice lásky se vlní
v osvobozeném volání odrodilých
svléká vteřiny
a zuřivě tluče na kovadlinu vysvěcených

Ulice lásky je nadskutečná košile
s uklizeným gramofonem v koutě pozůstalých
a podřezaných

Ulice lásky ten záblesk zjitra
i noci
ten okamžik tepla
i zimy

Ulicí lásky jsou listovní tajemství
špatně zasazená semena
koryta a kaverny
nebo měsíce bez pádu

Ulicí lásky se nesou táhlé výkřiky
odříkaných přání
protržených váčků

Jdu ulicí
Ulicí lásky
Je opuštěná přeplněností vyřízených
Jdu ulicí
Tou ulicí lásky kde jsem nedostal co jsem žádal

Podsvětí krevní skupiny

Jde o to
aby nula prolila nulu
písní za toho
kterého zbavili svéprávnosti –

protože –

Kdo jednou je sám
je navždy sám
visí to na něm –

zvadlá hedvábná krajka světlých vlasů –

Téci nazpět
Velkým naplněním!
Ku vzkříšení!
Ku vzkříšení!
Popěvkem konejší dítě
bezvousý ženský lékař
a dani z lihu
podléhá štědrost
Tajná bohoslužba

Hlas oltář
přízvuk špička nohy
vůně jako vrchol
úděl lesku
možná že člověk je zkušný –

Náhončí štěstí
průsvitný smrtelný zápas

„hovoří cedule na nároží pláče“

honicí pes se stává
psem honěným

Kdo za kým nezašel
kdy ptá se – ?
čí zem pak brní mu pod holení?

Fantastický vrtoch
větrná korouhvička cestovní láhve
v podkroví Země
vyléčit obraznost se nepodaří
i ta je poskvrněná
čistá špína –

A její jméno?
Jaké je její jméno?

Nemá jméno
nemá jméno
nemá jméno
Úděl nemá jméno
není stálý nemá konec a není stálý
Ona nemá jméno!
Šílená nemá jméno

(VI. 1970)

Žurnál žvýkáci gummy

/Šestá kniha Mojžíšova/

I.

V programu pražských kin, před kinem s nepřetržitým provozem, se dočítám, že se má promítat filmový týdeník, následován krátkým filmem, který často bývá velmi vtipný a pak...

Tento týden je stále plno. Film je dnes velmi populární a těší se veliké oblibě u obecnostva.

Pokladní trhá lístky, stoupám si také do fronty a očekávám, kdy jeden z nich obdržím.

II.

Sestupuji do podzemí, v hustém vzduchu obratně se pohybující uvaděčky v modrých stejnokrojích trhají vstupenky, červené a bílé s velkými, silně natištěnými černými čísly.

Sál je přetopený lidmi, lavice v řadách, sedadla označená čísly, podlaha mírně stoupá k lakovanému východu s kruhovým zadýchaným oknem, po zdech rozvěšené portréty významných herců v černých rámech opatřené krátkým motákem jsou částečně vysunuty do světla, odněkud shora sem doléhají zvuky kroků pasážových chodců, sedím ve dvacáté řadě, hraji si s nehty a špínu vyštouranou zpod nich shazuji z kolenou na podlahu, ozvěna gongu zvyšuje napětí, všichni přisedící pozvedají své nevýrazné obličejy ze stínů opěradel, přestávají se smát, drbat za ušima, šoupat nohama, lízat zmrzlinu, kašlat do rukávů a tahat souseda za vlasy, do sálu se snáší ticho, i chodci nad námi jakoby chodí po špičkách, cítím pohledy v týle, všechna světla jedno po druhém pozvolna hasnou, někdo zepředu zapískal na prsty, nikdo ho nenapomíná, daleko vepředu svítí mlhavě dvě červená světla nad nouzovým východem, náhle prořezává tmou namodralý paprsek světla, do jednoho konce se rozšiřující a rotující zvířeným prachem dopadajíc na stříbrnou zvlněnou plochu opony, zatím je všechno nejasné, po chvilce diapozitivních reklam zaznívá v zákulisí skřípot, opona se pozvolna trhá na půlku a ztrácí se ve stranách, diváci se začínají nervózně vrtět, před námi se objevuje bílá plocha obdélníku, všichni jsou netrpěliví, skřípot v zákulisí je přerušen hudbou, někdo vzadu natáhl ruku do paprsku a na bílém obdélníku se objevuje králíček stříhající ušima, potom vlk s otevřenou tlamou, potom malý čertík, celý sál se prohýbá smíchy, smějí se s ním, ale ne nadlouho, neboť na plátně se začínají ostřit titulky, smích utichá, nějaká neznámá síla nás vtahuje do světla, všichni jsme oslněni.

III.

Ó ty černobílý dokumente, ženoucí se přes rozčepýřené hlavy, němý nebo zvukový a nehmatatelný. Ó ty loutkový dokumente, širokouhlá kresbo, barevná zdechlino, cucám bonbon, potrpím si na sladké věci, nikdo mě v tom světle nevidí, do sálu skáče veliká světelná zeměkoule, vyplazuji na ni jazyk, pod sedadlo padá s rachotem červená malina.

Ó ty stínohro mrtvých, elektrikou oživených obrázků, o čem pojednává tento žurnál, který vidím z takové neutěšené dálky, jehož ústředním heslem je všichni nezpůsobilí

boje?

IV.

Venku nad pokladnou visí cedule „je vyprodáno“ a mnoho nepotěšitelných duší brouzdá ulicemi, přitom jsou někdy sedadla bez čísel a divák může odejít i přijít kdykoliv.

V.

Vedle mě muž, patrně kulturista, v námořnickém tričku s kraťouchkým ježkem nad obočím, škrtá sirkou po krabičce a dívá se na hodinky, myslí, že mu jdou napřed.

Odněkud vyvádějí policajti nějakého diváka, který se před několika minutami zhroutil pod lavici a teď nechce dát na domluvu, odhodlán bránit se až do konce představení, i když lidé zprava okřikují, nevědouce koho vlastně.

Jdu se projít, obracím se zády k plátnu a posunuji se opatrně mezi nastavenými holenními kostmi ke dveřím.

Prodavačka rozmlouvá se šatnářkou o své nové bytné a přitom hryže nanuka a kousky čokolády padají na lednici, kde se rychle proměňují v hnědou kalužinku.

Vrážím do kuřárny a mímám opožděného návštěvníka, ohlížím se za ním, vchází do páté lóže na balkon.

Nechávám dveře kuřárny otevřené, kouř volně proplouvá kolem mě do chodby.

Sedám si do opuštěného koženého křesla nedaleko pánského hajzlu.

Stěny kuřárny jsou pomalovány zrcadly, která směšně tvarují můj obličej, jedno křeslo naproti je rozříznuté nožem, čistá sečná rána, z níž vykukuje raneček černé scupované vaty. Dveře na pánský a dámský záchod jsou zavřené na klíč.

Sedm plivátek stojí v jednom koutě pohromadě, v jedné řadě seřazeně, jako vojáci.

Vstávám a přitahuji jedno z nich ke křeslu, ve kterém jsem před chvílí seděl, chvíli se koukám do něho, plívám, potom mě to omrzí. Je prázdné.

VI.

Mluvím na svůj obraz do zrcadla.

Nechceš si poslechnout trochu lehké hudby? Otevři svoje lampy!

Odněkud sem svítí reproduktor slunce. Odkud? Poprvé a naposledy.

Mám velmi dobrý obraz na druhém kanálu. Celé území mé hry pokrývá má inscenace. Myslím, že se brzo rozhodnu zvýšit počet svých diváků o sedmdesát procent. Možná, že potom budu moci žít sám se sebou a se svými mouchami v pokoji.

VII.

Tlumočím žurnál do původní verze.

Já jsem ten opravdový filmař, nepromítatelný na projekčním plátně, filmová hvězda festivalu psaní.

VIII.

Velice lituji, že jsem raději nezůstal doma, doma tam, odkud jsem vyšel.

Pospíchám ven z kina, sebe jsem na plátně nikdy neviděl, přestože jsem tak toužil /21

být hercem, jako každý, měl jsem na to vlohy, zato jsem viděl, a stálo to za to, v temné komoře optického přístroje...

Viděl jsem slyšení opařené v chrchlajících vizích klekání na omletých nábřežích umlčených krizí, kde asketické postavy se ztvrdlou kůrkou vejražky na krku v igelitovém svítání mávaly, stojíce na bosých střepinách ledu, za odjíždějícími parostroji posledního aktu naděje, zdravé silné děti jak média na lavičkách v parku, s podřezanými krčními tepnami raketodromů, a jejich beznohé geniální duše, kterak se učily kouřit chladný průvan v globálních chodbách menstruace,

nahé tváře před vypuklými plexiskly televizorů, jak neuroticky lámaly popel cigaret z oka do oka, z úsměvu na úsměv, ze židle na židli, když ucítili na obrazovce kající se dobrodruhy filosofie s politiky na poblitiku,

unavené noční chodce zahalené do balonových plášťů, kteří pro neonové světlo města nespatriili sólo své duše, když postávali, smrkali, luskali prsty a pokašlávali do skřípajících stok v ringu dějin na rohu ulice,

Chrčení za Kaliopénu

/pocená plynová nadepická báseň/

I.

Viděl jsem slyšení opařené v chrchlajících vizích klekání na omletých nábřežích umlčených krizí kde asketické postavy se ztvrdlou kůrkou vejražky na krku v igelitovém svítání mávaly stojíce na bosých střepinách ledu za odjíždějícími parostroji posledního aktu naděje
Zdravé silné děti jak média na lavičkách v parku s podřezanými krčními tepnami raketodromů a jejich beznohé geniální duše kterak se učily kouřit chladný průvan v globálních chodbách menstruace
Nahé tváře před vypuklými plexiskly televizorů jak neuroticky lámaly popel cigaret z oka do oka z úsměvu na úsměv ze židle na židli když ucítily na obrazovce kající se dobrodruhy filosofie s politiky na poblitiku –
Unavené noční chodce zahalené do balonových pláštů kteří pro neonové světlo města nespátřili sólo své duše když postávali smrkali a pokašlávali do skřípajících stok v ringu dějin na rohu ulice –
Vyvolené v přetížených blůzách na beztížných lodích vlnících se prostorem od lokátorů Země k měsíčnému praporu s heslem dvou císařů jen proto
aby jejich kamery očí objevily na bezvzduchovém povrchu krátery které tam zanechaly tunové duše básníků snůlků a sebevrahů
aby sondy filtrů přinesly nazpět prach zkamenělých slz těch kteří se musili a dokázali dívat jen k nebesům
aby jejich psychoměřiče ucítily sirnou radioaktivitu pod zaskleným jančícím ciferníkem z jiskřících krápníků letících komet vlasaté poezie –
Zbídačené tváře politických vězňů kteří skandovali padali a močili pod pendreky strážců režimu kterým uniforma sjednotila tváře –
Shromážděné vandráky v nevázaných kolejích severních a jižních nádraží co v opelichané přírodě u potlachových ohňů pískali křičeli a zpívali přehazující ukazováčky po větvích na znamení protestu směrem k městu –
Ohořelé rty kavárenských dam nad osvětlenými stoly výstřihů které štěbetaly v topných tělesech sálů o svých bližních jako o nějakém fluidu –
Uražené a ponížené kteří bušili kladivy trhali kleštěmi a deformatovali v pneumatických lisech svá organická srdce na počest padajícího pekla diktatury proletkultu –
Otrhané vojenské zběhy co odmítli nenáviděli a hnusili si modlení vyznávané víry v tankových věžích a na oltářích zákopů s kulkou v plicích místo amuletu –
Raketové vědátoři ve výzkumných ústavech za hranatými barometry stékání za kašlajícími radiografy stínů za bublajícími křivulemi zlata s pornografickými pohlednicemi vlhka v kapsách bílých erárních pláštů –
Stínuplné pece zvláštních zpravodajů v pootevřených větrácích tiskových kanceláří kterak se pokoušeli naladit zvláštní vydání večerníků deníků a raníků do mollové stupnice

senzace pro čekající bušící zástupy otroků bez skrčených brýlí kteří dokázali přečíst i
nažloutlou bělobu papíru –

Hrdé hříšníky kteří v horečce z tolika světových stran zatrpkli a škytali a zvraceli a krkali do
otevřených oken trůnů vykojených kapelníků a nadutých kvapíků –

Davové halucinace z benzínu myšlenkově roztržité v utěsněných podkrovních zvonicích kam
utíkali horcí vonní kalní a blábolící Gulliverové –

Sedrané čekající pošetilce na křižovatkách poledního slunce kde spatřili nové tvary v Beetho-
venově Deváté symfonii kteří plakali v šílení zanícených ran a jejich slzy rozpouštěly
muzea a jejich slzy rozpouštěly sebe –

Veliké tranzistorové hlavy politiků kteří vytáhli v palácích fanglových poprsí svá přirození
na pulty i hlasovací křesla a mlátili se přes ně ložisky hesel která štěkala mňoukala a
chrochtala přes ostnaté dráty radarů rušiček i polovodičů –

Přesvědčené rodiče jejichž ústa nescíslná pumpovala do hladových krků svých dětí acetyleno-
vé výpary názorů o výhodách materiálních nehtů civilizace –

Zkrachované zahradníky jak pobíhali v záhonech vytržení a vztekle rvali rdousili a lámali z vy-
hnojené půdy růže lásky když zjistili za žhavými skly skleníků flegmatické tváře střízli-
vých perníkářů –

Řeznické učně zařezávající nic netušící dobytek v jatečné krvi elektronických mozků nad ci-
tovými reakcemi před seřazenými séry pavučin na hřbitovech myšlenek letících v éteru
přerušované provokace architektonické stavby slova –

Nadšené demonstrační sebevraždy na skloněných drnkajících přechodech hlavních tříd které
přecházely v mdlobu –

Sebevědomé lidstvo jak se zmítalo někdy až křečovitě ve svých v sobě utvořených paradoxech
bedlivě střežených v plamenných nevědomích za vládním plaňkovím vilových čtvrtí
plutonia –

Kyselé obličejé náhodných porculánových mužů kteří přibouchli dveře svému životnímu smy-
slu když se jej pak pokoušeli naplnit v nálevnách holohlavé skutečnosti –

Uhlazené šepotající reality před stadiony lásky kde panáčkující vteřiny tahaly žmoulaly a
cucaly horečnaté ženy v rozkoších divoce pobíhajících sexuálních panáků poezie za
přemrštěné falešně kypré a znehodnocené pomačkané vstupenky –

Kacířské somráky kteří daleko od města polykali prach na dálnicích z deflektorů života a ne-
lhali jen v divoké iluminaci –

Vyteklé kaskády lidských hlasů které odmlčeli divocí rozhazovači rukou za vysokou zdí eska-
pád mřížoví kde se nedovoluje ani proplakat zbytek života –

Neotesané prokleté nečisté neviditelné satanáše beatniky básníci kteří byli zhudebněni v jed-
né pekelné opeře života –

Lotosové básníky kteří se věšeli na půdách a své smyčky zavěšovali do trámů básní z kterých
vytékal kyanovodík když je chtěli odřezat hýkající redaktoři pro svoje dobro a pro jejich
nesmrtelnost

Udýchané důchodce co se zastavili v lhostejné omítce stáří a jak se kutáleli vzhůru po hřbetě
naftových výbuchů k plynové komoře elektrifikovaného krematoria s nadějí na posmrtný
život v meruňkových sadech –

Zkopané individuality na podlaze zuřivosti o nichž kolovaly veselé historky jen tehdy

když je pohřbívali v hladovkách umělých loží povalující se morfioví studenti s bandaskami revolty –

Neúnavné horolezce kteří šplhali vzhůru po dešti mýtů po natažených provazech abstraktního skutečna pomocí duševní síly pomocí spáry pomocí komínů jen proto aby zjistili na vrcholu nepoznatelná silný vítr a tvrdý kámen opojení z marnosti –

Vousaté ruce a kvetoucí vlasatá těla kterak bezhlavě utíkaly do revoluce hluku své hudby kterou se chtěly probourat z dlouhého spoutaného kuropění osamocení a prorocství nicoty s jejíž pomocí navazovaly kontakty s panenstvím a hledaly usilovně nápovědy další a další další a další ze všech možných světů i nemožných dokud je požár maňáskové války neuvrhl v sugestivní napodobování ticha –

Viděl jsem jak si umělecké sekretáře připalovaly cigarety od atletických kybernetických žaludků s nimiž masturbovaly v prostřední velikosti –

jak padaly věže morálky na osudnou hrdost prašivého pokolení

jak vybuchovaly pojistky víry za soumraku v bubnech poctivců

jak lidé dostávali větry v bohatství nesmyslnosti

jak se na tribuny tlačily zástupy včerejších tajemných ukřižovaných které přesvědčily dnešní paobjektivy prskanců

jak se ministerská křesla obracela vzhůru na obřadech v přecpaných rezavých dílnách a vyhazovala oknem když se v pařátech čalouníků objevily mikroskopy protivenství

jak realismus škytal úzkostí když se bořily hradby idealismu

jak se celé dějiny obracely naruby v jeskyních hnijícího materialismu a jak se při tom zpívala internacionála jako nějaká odrhovačka

jak se spisy mrtvol nadouvaly křivily a syčely ve střelném prachu ledové rovnice labyrintu utrpení

jak rozervaní surrealističtí malíři štkali pod transformátory na vysokých loukách s dynamitem v ruce a anarchismem v očích

Díval jsem se do výkladních skříní kde odhalená stehna aranžérek zakrývala stoupající životní úroveň dekadence

Viděl jsem padající meteory kterak se převalovaly po obloze snů pobloudilců z marného čekání na odjezd do země Kamkoliv jen bez ostnatých drátů

Viděl jsem mladé starce kteří nepochoval ani matku otce přítele nepřátele ani svou ženu ani svoje děti ale sebe v dešti popela a krve hlíny v koutku starého hřbitova kde se učili nazpaměť svoje básně svoje modlitby

Spatřil jsem v husté mlze policejní vozy odvázející ty kteří se bušili v prsa své jediné víry v opravdové světlo světlo které by vydávaly zapálené přístřešky ústředních výborů městských správ a nejvyšších sovětů nikoliv blikající sirény sanitky když ohmatávali vyzáblými prsty dlaždice v postranicích chodníků jimiž chtěli rozbít okna obrněných parlamentů když jim chtěly naprskat do uší svoji pravdu tak majestátně trčící nad lidským úsilím

tonoucí kopí v zčeřených vodách řek když se začaly dovolávat krásné války v plamenech práce nevinných obětí hodin nekonečna –

falešné kamarádství měnových reforem podmalovaných očí sexu se stopami špinavé rychlosti

magnetofonové pásky které vystupovaly z magnetického záznamu otáčely a hledaly otvory ve zdích k novému životu kam by unikly před tajným mírem zapálených hranic touhy

shrbená záda která se šplhala z kriminálů k nebi po hromosvodech nemocí po nichž sjížděly kulové blesky klidu

klikatící se poplašná světla polární záře s cílovým páskem hrůz v uvězněných náručích mumíí

jara s kvílící stehenní kostí mrazu

Boha zahaleného do závoje zločince když vězňové utrpení dýchali v nebi důkazy o jeho nedokonalosti dokonalé na člověku

dalekohledy lidských hlav co se nakláněly přes vyvrácené točny vývoje zániku a jak vyplazovaly jazyky přes zmrzačený klid když pochodovali svatí

A v tom všem nesmírné dálky

A to vše by nevadilo kdybych neviděl pomocné dělníky – asfaltéry a betonáře
plánovače a mistry

na silnicích vedoucích od první k druhé

od druhé k třetí světové válce

od třetí k čtvrté

od čtvrté k páté

II.

Z cihel a cementu, Z vápna a písku, Z panelů a drátů, Z probrečených mosazných tyčí, Z vytrískaných oken, Z pokálených vylomených dveří, Z ořezaných odlivů barev, Z nastříleného smrkového dříví, Z milujících se trojlasů plastických překlepů P A K A C H R C H U !!!

Už tenkrát jako podebrané, křičící mlékosající nemluvně při převozu z třaslavé porodnice jsi mě chtěl znásilnit v tramvaji záškrtu ve tvaru skleněného oka průvodčí. I ječel jsem na tebe: A ty jsi ječel na mě protože jsem ještě neuměl plivat do obličeje dlouhé sliny.

Pakachrchu

Osude! Pakachrchu

Břitvo! Pakachrchu

Živote! Pakachrchu

Nevědo!

Pakachrchu ty Kundo železnice tolik hodin a tolik dní jsem prostál v uličkách zpožděného vlaku a na žádném nádraží jsem tě neviděl nastupovat.

Svatý! Pakachrchu!

Prokletý Pakachrchu!

Odcizený Pakachrchu!

Pakachrchu Hlavo států o jaké životní úrovni mluvíš když nás kopeš do prdele otoků a nutíš nás dělat si fialky na zápěstí.

Pakachrchu vypadni z mého bytu obleženého mojí pukající vlasatou lebkou!

Ztrať se před lupou Slunce!

Zalez už konečně do toho černého bubnujícího sudu kongu Jáchymovských dolů uranové izolace: Ať můžeme navěky zasypat jejich šachty mdlé sinusové ===== pomocí mýtů, pomocí nepoznatelna, pomocí mlčících adjektiv === !+!

Pakachrchu

Zrúdo! Pakachrchu

Drakodrape! Pakachrchu

Jogíne! Pakachrchu

Odvoďte!

Pakachrchu Potrate sám na sobě je také na Merkuru atomovou kostí přelidštěná opice která by tak melodicky prděla jako my?

Pakachrchu Holoubku Holubice je také v jiných galaktických soustavách vykloubený prst boží?

Pakachrchu sundej si plynovou masku ať ti vidím do ksichtu a dýchej zhluboka = spolu dýchej doutníkové páry tetralínu z tvého orchestrionu & snad se nebojíš že dostaneš rakovinu?

Pakachrchu ve vzlykotu dálnic Ameriky kolik je na tvém kontu dolarů a kolik rublíků v dumkách červenajícího gumového cara Ruska?

Je už tvé zlato podloženo zlatem?

Je už tvoje zlato podložené humanismem?

Pakachrchu Genitální polibku rozpolcené Evropy kdy už od nás konečně chytneš kapavku:

Abychom ti mohli napíchat penicilin a zabít tě jím.

Kdy už konečně zhebneš v tomhle prasečinci?

Pakachrchu pod černou břízou Tater jdou po tobě vlci: Dej si bacha!

Pakachrchu Psychiatře s televizní anténou šoku: Ryze vědecký === vsadil bych na tvého závodního koně, ale ty jsi mi vzal Boha a Komunismus zbournal jsi všechny dekorace a napumpoval probuzené olejem a metylem škrtanců. Dostihy dostihy dostihy nechodím na dostihy od té doby co jsem se s tebou blíže seznámil.

Pakachrchu trpíš hluchotou když tě bušíme krvácejícími plnovousy do hlavy.

A stejně nás nedostaneš všechny do svého pokročilého a válečného a syfilitického ústrojí. Proč jsme si trhali šlachy mačkali přirození propichovali bubínky navlékali dámské kalhotky a prožívali stav odtržení ve schzofrenii?!

Protože ty nepotřebuješ homouše chromce a blázn

Protože ty potřebuješ rozumné hračky = gymnasty a vzpěrače automatů.

Pakachrchu povstaly sekty Bílého Lotosu

povstaly sekty Nebeského Zákona

povstaly sekty Veliké Rovnosti

povstaly sekty Velikého Údolí

povstali Nosiči Pochodní

povstali Vrhači Květin

povstaly Žluté Turbany

povstali Boxeři

povstaly Trávy

povstali Deklasování tuláci

povstaly =====

Pakachrchu jsi pitomá rozpoutaná bábahajzl a já na tebe seru i když vím že si to odnesu v zásecích kriminálu protože přese všechno nevidím tvou zadní tvář vrátek.

Pakachrchu byl démon vožralých vandráků co bojovali za prohibici usazeného života.

Pakachrchu byl policejně stíhán ale unikl protože byl tajným.

Pakachrch se nepodařilo zlikvidovat ani u Dukly ani v Hirošimě ani v Nagasaki ani nepodaří ani jinde.

Pakachrch tlačil Maa v bačkoře a Mao zíval a všichni Číňané zívali.

Pakachrch odsoudili na doživotí: Ale on nenastoupil trest! Jen někde je ještě veřejně pod ochranou ponožky státníka.

Pakachrch se nestal Buddhou protože kouřil ojeté partyzánky a pil kyselé mléko.

Pakachrch četl knihu Velkého Sjednocení ale nepochopil ji.

Proto – že Pakachrch chce aby lidé po sobě házeli olovem kouří dvacet třicet padesát osmdesát procent lidourů marihuanu a kouří ji stromy a kouří ji brouci a kouří ji skály.

Pakachrch je kurva.

Pakachrch byl nahý Adam který vobtáhl líčící se Evu před zrcadlem Ráje.

Pakachrch byl muž džungle.

Pakachrch je muž Džungle.

Vy, co jste se sešli na schodech muzea Doby

na schodech proti dobytému Měsíci

na schodech proti zapadajícím střechám.

O Vás budu výt v chrchlajících podzemních řekách a podzemních drahách

v kráterech dunících sopek

ve vínech generací.

O Vás budu výt a sloup prachu se bude zvedat a formovat jak formaldehyd

nad tímto světem který chtěli nazvat Vaším dokud v nesmírném záření

nevyšlehne do prostoru oznamuje Váš příchod.

O Vás budu výt

O Vás kteří jste vystoupili nad největší přílivy vizí a ztuhli v ledových

mořích.

O Vás co jste na schodech Národního muzea pořádali psí štvance sexuální

štvance duševní štvance, kouřili marijánu dovezenou hochy ze západu

i východu, sháněli receptopisy na féráky a dexáky, šahali holkám pod sukne

a smyslně mlčeli když Vás objevili novináři před kterými jste pózovali

v nejhrůznějších slzách s nahými ústy s ušima zalehlýma vlastním líbezným

hlasem v těch nejstarších šatech co jste doma našli.

Jezdili jste se navštěvovat

a ve všech městech Československa jste našli schody

jezdili jste se navštěvovat

a ve všech městech Evropy jste našli schody

jezdili jste se navštěvovat a ve všech metropolích světa jste našli schody.

Objevili jste schody a chtěli je dostavět do nebe nechali se vyživovat

od starých rodičů a nabízeli svůj cynický úsměv v pohlavním styku vrzali

na židlích v Demínce a Staré besedě kde jste se na sebe dívali přes

zežloutlý chmel přeli se a hrozili svých myšlenek pomáhající si Buddhou

a Kabalou dokud Vás nevyvedli.

Utíkali jste po Trafu a schizofrenicky křičeli jsme proti, chytali si

filcky a bavili se s nimi v polepšovnicích a blázincích o samotě s prstem

v krku.

Mačkali jste si pytlíky pod okem po špatné noci kterou jste probděli

někde pod mostem někde ve starém domě na Žižkově nebo po flámu někde

u kamaráda na druhém břehu který potom raději spal pod dekou na podlaze

a neplatil daně a dal Vám poslední sušenku kterou našel rozdrobenou pod

tuberózní matrací a neplatil za ní daně.

Jezdili jste načerno za město a u řeky se dívali celý den do slunce dokud

Vás pořádně neoslnilo, potom jste jeli tramvají s modročervenozelenými

kruhy poslouchat hudbu.

Dokud jste chodili ze sebe vyrábět pyramidové epigony bušili jste na protest u mistra v dílně kladivem do plechu, ve školách v lavicích šoupali nohama když se Vám znechutil profesor, v divadelních sálech na plný plyn pouštěli zesilovače a ve sto osmadvadesáti decibelech jste ohluchli. Na stavbách jste nechali vybuchovat svářecí bomby a smáli se práskající dveřmi s provrtaným mozkiem na fízly když Vás chtěli ostříhat jako staří jezuité.

Sežrali jste dvaadvacet meprobamátů aniž se Vám něco stalo, honili si navzájem ptáky a zkoušeli na ně zavěsit rozpálenou žehličku pod proudem zoufalství s bolestí o tom co vydržíte.

Vyráželi jste okenní tabulky a skákali s podřezanými zápěstími do plachet nákladních vozů ze shora z dvacátého století, vyplachovali si oči po probdělé noci v které jste neviděli nic jiného než dělohu v celé své kráse protože jste se báli že Vám spadne do plnotučného mléka zředěného gruzínským čajem.

Za soumraku jste chodili strkat do automatů na opuštěná místa falešné mince pomocí nich vymačkat prezervativ a když nefungoval vztekla jste se vraceli po představách zpátky že se nedal nasadit i litovali jste svého mláďi.

Strkali jste své džíny mezi mlýnské kameny cesty které jste koupili za poslední prodanou učebnici v antikvariátě.

Postavili jste se pod hodiny vesmíru a nastavili pod jejich ručičky svoje záda a chtěli je zastavit – kolik z Vás to zaplatilo životem – ptám se Vás kolik z Vás to zaplatilo životem a kolik zbaběle uteklo a zapadlo pod zednickou lžici starší generace aby se nechalo nahodit a založit do nějaké vážné budovy na předměstí a jiní kteří za Vámi běželi a v poslední chvíli Vás z toho dostali neváhající si při tom vykloubit chodidla charakteru – a jiní kteří Vás tahali ze zdí a jak je nějak domovníci odháněli aby jim to tam nerozbourali a odháněli je koštětem a odháněli je revolverem.

Bosí – nezanechávající po sobě stop svůj život do ulice hlásat jste vyšli hledat tu svoji dlažební kostku kterou byste mohli potěžkat a hodit ji do držky světa a do držky vesmíru a někomu do okna s peklem ve tváři s očima šílenými s žebrama asketickými mezi skaliskama, rouhali se Bohu a přesto studovali teologii a vypadali jak sikhové.

S náramkem se vrhali do ostnatých drátů s rukama rozdrásanými chtěli zrušit hranice a do svého těla přijímali větší množství proudu.

Rozpouštěli jste na půdách Železnou oponu pomocí kyseliny sírové a lysergové podomácku vyrobené.

Vám kteří se narodili ve státě kde se daří dobře námelu i chmelu a Vám odjíždějícím odtud do Brightonu a do Verony a do Yorku a do Paříže a do Londýna a do Mnichova a do Cannes a do Friska abyste odhlasovali beatnickou internacionálu a snažili se... rozšířit svůj svět z podvědomí

Vám jenom Vám.

A Vám kteří jste malovali na mostech obrazy spasitelů bez lítosti když podpatky nohou a déšť je smýval za hrst peněz vydělaných jimi které jste běželi propít ke Glaubicům a přidržovali je v děravé kapse rukou. Za jeden večer jste nasbírali tolik dojmů že Vám přetekly a valily se celou noc po obrazech přes desky psacích strojů do hmoždířů písni až k šílení.

V epileptických záchvatech jste ukazovali na sebe a k lesu a potom k nebi a tam jste běželi a hledali s vzájemně teplo svých dlaní a teplo suchého borového dříví tiskli k sobě svá zimou chvějící se těla vysoko v horách a věřili jste že nejste sami.

Rozpárali jste se v neonech a rozbíjeli pouliční lampy abyste mohli vidět hvězdy na nebi a v sobě.

Vaše ideály nebyly vysloveny
a nebudou.

Běhali jste po molu rozmlouvali s leklými kapry a házeli po nich ohryzkem starých filosofů navštěvovali hračkářství a s medvídkem kterému koukala sláma ze zad za dlouhých večerů se mazlili ve vytopených čekárnách na nádražích když jste očekávali příjezd svého vlaku

Mokli jste ve svých myšlenkách a vyptávali se spiritistů a hvězdoporců kdy přijde konec světa a začátek nového utrpení.

Když jste přečetli Mao Ce-tunga vyhledávali jste v astronomických tabulkách čísla a chtěli vypočítat zatmění slunce.

Někteří z Vás se z toho vrátili do škol a k strojním součástkám do továren založili rodiny udělali si děti a vkladní knížky ujeli do Států mezi indiány mezi černochoy a Eskymáky rozstříkli své semeno do všech pěti světadílů a moří a oceánů.

Na březích Seiny a Temže bratři z Malé země notovali jste husitské písně cídili noty chytali komáry a odkrývali nekonečno.

Přicházeli a odcházeli.

Krotili svou řeč a nesli Edama a Avu mezi stehny k vyoraným polím pod větrné mlýny Holandska.

Umyli se a zase ušpinili nastrádali přičestí trpná a chodili po sobě křivili si páteř když jste vykládali na nákladových nádražích a přístavech světa kopali si do srdcí a zhustili apokalypsu.

Odjížděli jste k tureckým hranicím a tam se učili pravoslaví smíšené s islámem.

Hledali jste tajemství Rimbaudova zmizení v Orientu a polykali hašiš s padajícím listím pískající si Li-Povy a U-Fuovy melodie.

Mlaskali jste v cukrárně při zmrzlině a pak jste ji vyvrhovali při projevech o odzbrojení kde se Vám udělalo zničehonic zle.

Opřeli jste se o klandr abyste neupadli pod tím co na Vás naložili šišlali na skříních svítání a převáželi své ideály v mrazících vozech

v největších dopravních špičkách v nejširších tropických vedrech dělali důležitý a propásli každou premiéru.

Pili jste smíchovskou desítku a léčili se v protialkoholických slzách a podlažích, spali načerno v těch nejdražších hotelích a záchytkách.

V soudních síních jste si cpali do uší vlasy s vatou abyste neslyšeli rozsudek duševních smrtí.

Zvali se na noční toulky Prahou a někde pod Zámeckými schody napsali závěť kde jste odkázali své polobotky kamarádům.

Pro nějakou pitomou buchtu erotickou jak Vaše prošoupané kalhoty byli s to se vyzvat na souboj kde o štíhlé bodné a sečné rány nebylo nikdy nouze jak jste potom zalezli do sklepa na uhlí a litovali se i jeho neboť špínu krve nelze smýti žádnou kosmetikou žádnou desinfekcí krve.

O Vás vyju v sibiřských větrech v sněhu který vyhlásil požár.

O Vás kteří jste spali v začouzených bačovných pili žinčicu a s několika teplými hadry v ranci na zádech se vydali na celoroční pochod z hory na horu z hřebenu na hřeben kde jste dostávali záchvaty o samotě ve vlnách lučních květin.

O Vás kteří jste chtěli pochopit klid a nenašli jej O Vás vyji v ranních mlhách na úbočích pradávných vrchů kam jste ukryli svoje těla jak blaničtí rytíři.

Na schodech muzea Doby jsem Vás potkal v bolestných zvlněných tříštících se rytmech odkud jste pozorovali zaprášené nebe a snažili se svým výkřikem Proti zasýhnout pekelnou operu světa fascinující samotné instrumentální rozkoše Imaginace.

V zoufalství tekly šťávy utrpení po Vaší kruté hudbě a jak vytrvalí chodci mládí jste kráčeli nestejným krokem a shazovali jablka v dvojíých zahradách kde čněly stožáry antén do povodní červánků.

Po schodech muzea Doby jste kráčeli s rozpuštěným vlasem a schuchanými vousy a dlouhými chlupatými nehty s rozpolcenou tváří zločince i světce v nekonečných řadách v nekonečných rezonancích jste kráčeli a zvuk Vašich úderů v záření prodlužoval jak světlo vzpomínku skrytých dějin které jak blesky trhaly a ozařovaly duhové krajiny duší ponořených do tmy a mlčení. Na pustém schodišti kde věky zapustily své hrozny opojení a Vy své veliké nástroje hudební jimiž jste vyryli na desky pamětní svá jména znečištěná i zatuhlá pilinami Vašich dílen plných tvarů odkud jste je shodili dolů bez destilátorů jedovatých trestí.

Vás vzpomínám.

Na vaše dýmákové rydla na Vaše houslové klíče na Vaši hltavost s kterou jste polykali syrové maso neklidu vystoupili nejvýše kde tmy jsou rozráženy kamenem duše abyste vyvedli svůj manifest ze síní bolestí do dnů i nocí z loží poskvrněných hříchem a uvedli se v chrámy kde osvětlená okna ponořená do tropických lijáků ukojí Vaši žádost stíhanou zoufalstvím a výstražnými nápisy.

Vy kteří jste vrátili pozemským barvám pravou tvář a rozetřeli nad peklem svatou duhu modrých růží zrosených v ranní rose mezi lány rozetřenými jižním a severním větrem.

Vy kteří jste se vrátili a postavili před sebe vlasatý kříž a opojili své sny hnisem omamných vůní zběsilostí temně červených vín dermakolovou maskou s níž jste se vrhli z mostů vedoucích ke komunismu Vašimi činy které byly označeny za nešťastnou náhodu.

Vy kteří jste se vznesli nad muzeum Doby k vytouženému domu aniž jste vešli odmítající žádost aketického těla – džinové století Vám chci chrčivě zařvat do uší slávu ve které jste byli hluší jak k rafinovaným dráždidlům hmoty nad Vámi bude věčně svítit slunce Vašich vzpomínek jak nitro stydlivého snivce.

Rode poslední hynoucí na břehu ostrova muzea Doby kam cizinci vtrhli a půda Vám byla odňata Vaše úrodná půda v níž by měly být zasazeny Vaší rukou semena cizinců – Vaše půda Vám byla odňata od obzoru k obzoru.

Vy nejsilnější duševní rváči kteří jste prošli plameny krize a vyškrabovali dřevěné kosti v mystické noci balzámových vůní senoseče.

Vy kteří jste uzráli v poledních sluncích proklínání sami sebou chrlíce svou žádost blátivou cestou a podávali nápoje žíznícím sami omdlelým před sblížením.

Vy kteří jste vystoupili ze studených řek jejichž vody kouřily staletími po jednotlivých globech světa vy se znovu vrátíte a neminete se i když všechna kupé rychlíku nebudou obsazena – vy půjdete pěšky – a neminete se a navážete nenucené hovory v zelené trávě škarpy pod sluncem půlnočním kde budou zářit netečná písmena netušených budoucích časů.

Vy kteří jste viděli podzemí a zmužile pohlédli vládci století do tváře kteří jste se vznesli na svých duševních křídlech a klesli bez dechu v radioaktivním prachu když tlaková vlna Vás vrátila zemi z háje myrt kde jste trhali ratolesti svým budoucím druhům k božím svatbám.

Ta Vaše myšlenka vycházející z vašich sépiových duší i když tělo odumírá rozvoní se v nesčíslných květech lip a bzučící včely vyslechnou v korunách Vaši zprávu o modrých očích ve kterých se zatmělo.

Vy kteří jste se sešli na schodech muzea Doby a hleděli dlouho na zaprášené nebe – dlouho dlouho hleděli na zaprášené nebe – Vy se opět vrátíte v jiné inkarnaci.
Ó velcí Ó svatí!

Vy svatí Vy velcí!

Vy znovu zapálíte petrolejové lampy a přečtete mši Nového řádu pod vyvrácenými patníky silnice v milionech kilometrů železničních tratí před zlostným davem jenž tupě plivá na symboly prokleté sekty nad betonovými střechami činžáků se žlutým znamením světla s výrazem tavící se chudoby duší se symfonií rozbouřeného moře

s nohama v blázincích a kriminálech kde budou vaše slzy žhavější než
ohně vodíkové bomby.

Ó divoci Ó slaní!

Vy rozezvučíte motory – rozhoupáte zvony stisknete tlačítka sirén napnete
hlasivky k slepcům

Ve věčném míru revoluce

Ve věčném smíření kde se mrtví již nebudou lišit od živých
abyste podali zprávu že Vaše tuhnoucí tváře se naučily smáti jak zpožděné
vzdálené krypty uprostřed květin s obnaženým tělem stříbrných rakví
s morovým zápasem za všechny a proti všem

Vy iracionální obžalování výbuchem víry a výčitkou kovových strakatých
cárů slz

Vy kteří jste byli slovem bible tohoto věku

Vy kteří jste utonuli ve vteřině voníce ke konikleci v týdnu pašijovém
sedmibarevní tisíckrát opakují Vy zvítězíte v kartách a hroby a nálevny
zůstanou opuštěny na věky

Vy všichni

Vy všichni

Jsme děti pod stěrači individualit

a slzy čekání nás drtí.

IV

Rusé hnědé světlé černé

vlasy

Vlasy vlasly vlasly vlasly vlasly vlasly vlasly vlasly vlasly vlasly

vlasly

vlasly

Pačesy nekonečna – souzvuky nekonečna

Svatá zlatá nit vlasů táhnoucí se všemi kontinenty náboženství všemi
propastmi politiky všemi životy a světy všemi učenými přes všechny
planety přes všechna hnízda galaxií od proroka k proroku od muže k muži
od ženy k ženám od utrpení k utrpením od smíření k smířením

Vlasly

Vlasly

Vlasly

Vlasatá seance, vlasatá města, vlasaté lesy hřebený, vlasatý český jazyk

Vítr je vlasatý sluneční sloup soustav

Psací stroj je vlasatý křížák

Adršpach je vlasatý pískovcový Muhammad

Dunaj je vlasatý pískající a šedivějící stařík

Poezie je vlasatá, vlasatá hořící cigareta, největší hora světa je

vlasatá, nebe a svatí jsou vlasatí a peklo je vlasaté, Rtyň je vlasatá

Fatra je vlasatá jeskynní žena

Prostovlasé Brdy, Vihorlat je vlasaté ňadro východu, vlasaté zvony

kostelů, svatá indická kráva je vlasaté, Nízké Tatry jsou vlasatým

flagelantem, vlasatý Husky, vlasatý Marek, vlasatý Root, vlasatý Volde,

vlasatý Valach, vlasatý Honza

Šílenství je vlasatou vlastí

Vlasaři pro něž je osud s vlasama lepší než osud s kulometem

Vlasatice prašivá

Vlasazření paskající hořící mastící se

Vlasly bez pohlaví, vlasly s pohlavím

Vlasly

Padající kvetoucí vlající tříštící se

Vlasly vlasly Vlasly vlasly Vlasly

Vlasly vlasly Vlasly

Vlasly

Odbarvené přelivy moří

Vlasly

Vlastí divoši

Tunel je vlasatou sazí poetiky

Kriminál je vlasatá mříž kývající na svářeče

Rimbaud byl vlasatá toulavá demokracie

Baudelaire zapejzatěl za svých Květů zla a Hašiše Orientu

Vlasatý zapomenutý ostrov v Indickém oceánu kam odjeli povstalci
z reality, Z i A je vlasaté, všechna písmena jsou vlasatá, všechny jazyky
jsou vlasaté, vlasové halucinace i ty jsou vlasaté

Vlasatý Luboš, vlasatý Froid, vlasatý žebrající surrealista, vlasatý
alkoholik, Karáskova galerie je vlasatý bohém, Opolského vlasaté jedy
a léky, vlasatá vinice, Zbyšek je vlasaté terárium, vlasatí podzemníci,
vlasatí čáraři, vlasatí cikáni, vlasatí schodaři, vlasatý klandr,
vlasatý klavír, vlasatý mýtus dovezený z Egypta, vlasaté metro,
vlasatý mejdanový koberec, Pinda byl vlasatec, vlasatý Bobr v Mnichově,
vlasatý Erik z Berlína východu z záchodů, vlasatý Jiří, vlasatí
ústečáci, vlasatí Gottwaldovi vnuci

Vlasaté výpary vize

Vlasatý ukřižovaný happeningový král Prahy

Vlasatý Langr v ošumělém kabátě procházející Devátou bránou

Vlasatí leningradští kluci

Vlasatí Škodovi hoši, sešlapaný magik od Krále, relativní Einstein a
jeho bílé vlasy, vlasatý stát uvnitř holohlavé republiky

Vlasové halucinace

Deklasování atomovou bombou sčesou s vlasy

Vlasaté pochodně řeky a v pramenech Ganga

Vlasatý depresivní psychoanalytik

Masné suše hořící vlasy nirvány

Vlasaté společenství vlasatého kříže uprostřed holohlavého světa

Vzývám vás vlasy dřív než vypadáte v rádiu!

Vzývám Vás

Vás vzývám!

Sundejte již konečně Krista z kříže

Jedinou atomovou bombou

Nekróza

:
:
:

Nukleární výbuchu

Atomová bombo

Radioaktivní prachu

Padá rohovina

Rohovina padá

na Zem

z mé vlasaté poezie

na Zem

Jsi jedovatá

HOUBO!

:
:
:

Jsi jedovatá

O

D V

E A

J T

Á

Á

H Á

O

U

B

O

!

!

!

Ó

Ó

!

Obrátte svou tvář do pravých směrů
k rozkvetlým květinám odkud vyvanul vítr
a přijde to prostě
prostě a přirozeně
v rozkvetlých květinách odkud vyvanul vítr.

(XII. 69)

Pohřeb žehem krásy

Na mramor padá listí
a lepší svou žluť
do chladné šedi kamenů

Ženy v černých závojích
napichují jehlovými podpatky
pavučiny raného slunce

Nad cihlovou zdí odkud opadá omítka
ční do kaštanů kříže
a pomocník vrátného otevírá
vysoká železná vrata do nebe

Smuteční hlas zháší svíčky
nad ztichlým sálem kde občas zavzlyká
bledá socha člověka

Pomalou pomaloučku
se sune jedno černé zavazadlo
za druhým bez záclonu bez výšivek

I pohřeb je za prachy
Velký pohřeb za velké prachy
Podivná je hudba mezi
Mrtvou a živou krásou

Dlouhá řada nádob rozličných barev a forem
čeká na popel
a na studené ruce
které si je odnesou po jedné
někam do rozličných koutků svých domovů
kde je v tichosti nikým nerušeny
budou oplakávat hluboké zelené oči
dokud nezapomenou

Mnoho květin v květináčích –
Mnoho květin mezi věnci –
Mnoho lidí v černém mezi vodotrysky
zapíjí koňakem
mořskou nemoc

Mlčenlivý je černý kouř bez pohnutí stoupající
ze strašnického krematoria
vzhůru k modrému nebi

Vyznamenané hovno

Cár trávení –
pachatel
vykrmený pleskající projev
sedí rozkročmo nad kastrolem
okno za ním otevřené
vydává průvan do zahrady

Ten obrostlý otvor je ovládán vůli
stačí působit jedním směrem
a příroda z toho omdlí

Výtok vůně vtíravě věrný
veřejnosti přístupný verš uzeniny
vábí
uválený úžas
plod oběžník
uvnitř
bourec morušový

Podivné vyznání
zrzavé mouchy tanga
bzučí svůj cyklus
nad výtvozem /jenž přibral na váze/
prokusují se a sbírají sosákem
živiny pro sebe –
jde-li někdo kolem
nadzdvihnou se v mraku pohoršení
a sledují svůj za každou cenu cíl
svého svůdce –
běda tomu kdo chtěl oddělit svůdce od svedeného

Je to na hovno poznamenává se na schůzích odborů
Je to na hovno uvolňuje se i ten nejmorálnější patron
Jsou to hovna tvrdí soupeř
Je to na hovno zoufá se nad životem
Hovno neplave proti proudu
Tvrdý výkal
zjevený bonbon
projektovaný o samotě
řítí

Kouřivé lejno
chuť v ústech
jako by domovní důvěrnice
olizovala talíř
z dálky smíchem

Organický věnec
hrubá blána pozvolna vadne
z přesvědčení

a ani tehdy
nešťourej klackem v hově
čím víc se s hovnem mažeš tím více smrdí –
Hovno je teplo
ale na jak dlouho –
Šlápneš-li do hovna můžeš si být jist tím
žeš ho rozšláp
ale část máš na noze
snad proto jej necháváš na pokoji
potom je to ale zuřivá chyba
protože i ten největší muž má průjem

(VI. 1970)

Živý steh na textilu

Zbloudilý foxteriér očuchává záhony zvadlých květin
popuzen proti nim se rozebíhá
a mizí za patníkem blátem oblepeným

Několik opuštěných pacientů
jimž se důvěřuje zametá listí kaštanů
a odváží je po dlouhých klikatých chodnicích
k hřbitovní zdi

Ostrým nožem uvnitř skrytého světa
seřezává sadař-podzim z větví jabloně květy
a rány zamazává inzulínem

Mouchy vztekle bijí do okenních tabulek
svými magickými sosáky jako by znovu
chtěly přivolat jaro do opuštěné jídelny
– a že to nejde –
na jejich rámech pak zoufalým činem
končí svou pouť

Mastnota se rozpouští v benzínu
za nedělního odpoledne z něhož vycházejí hvězdy na obloze
za nedělního odpoledne pára jde lehce od úst a nebolí

Bezkrídlý hmyz
ty diamanty jiskřící a třpytící se na slunci
huňaté a chlupaté jako samet
kapky klouzající po kalužích a nesmáčejí se
to jsou ty houfy marťanů
které se sjíždějí před bránu blázince
táhnouce na návštěvu za sebou
– přes hlavní vrátnici –
své veliké tašky plné sladkostí

Studené studené je na podzim listí meruněk
Bílé vrány krouží nad kostelní věží
a vychladlá prkna lavičky omytá dopolední mlhou
zvou k odpočinku
Hezky se na nich sedí máme-li pořádný kabát
máme-li pořádný kabát
nikdo z kolemjdoucích si nás nevšimne

(IX. 70)

Žezlo splašky

„Spřátelení se s Chaosem –
toť strašná úloha budoucího lidstva
Chaos –
božskost sama, hrůznost sama...“
L. Klíma

Veliký dobrodruh lež, pytlák v kouři vidin
opotřebovaný poslanec nepřítomný duchem,
výhonek něžný Jan za zpoždění
hučí tanec podvozků,
tajemný slabomyslný chlípník a kořala
měkkého srdce,
jdoucí do sebe protiobžaloba mozkové kůry
bělavá řezanka hytláku
daleko mnohem daleko v povětrí samorostů,
vymknutých kloubů
nezkrotných trhačů zubů,
kreslí sešit času
odtok ztrácející se zvečera
mezi šutry, pod nálevkou vezdejších
kouzelných mocností
roztlučených možností
na dálkové niti do Karlových Varů.

Vřeteno mezer
žhavá krysa
nebezpečný průvodce
ozdobných květin čekáren,
ptactva bez křídel,
a vřeteno opory neustále se rozvíjí
žravým štípnutím,
vibrujícím hmatem netrpělivostí,
katarakt vnitřní duševní očisty
nutno trpět s falší,
kočky jak děti křičí
na skřipci tažné ryby.

Výbor odkvétá za rozbřesku,
očkovan proti ochrnutí šíje
myslel jsem, že jste mladší urozený sténající orel,
praotec pošetilostí
svázaný v sirotčinci,
velryba volební síně
snášejí se nad svatosvatým zubem pekla
s horkým vínem vidění.

Pětinásobná vidlice, pokojská trativodu
nestoudný potkan svištící nad cibulí dalek
zručným svrběním v očích.

Kam s ním,
prosím otevřete svoje zavazadla smrdutých poloopic bez rozkvětu,
...jste v nebezpečí...
ukážte proto svůj cestovní pas na samém okraji propasti,
kaloun na konci jednom roztřepený, visutý zámek
paměť
myšlenka v houští
nápad dospívá mravenčením, zářivě k vidění.

Ukousni biftek těla zauzených snů třestění prvního pololetí,
co svědí to se hojí, nebo pouze svědí
v nejlepším věku, v nejlepších letech nebývalých Vánoc
sejít správně z cesty,
nechat v sobě rozpoutat toho koho máme rádi,
v totálním odpojení se –
v totálním opojení se.

(VII. 1970)

Úplně nahý podvodník pravda

Nahoru jede lanovou dráhou
prasklý nápoj lásky
nížkou nocí vteřiny vpředu plápolají
vrátit se vrátit se
bázlivá bystrá kola zdvořilé cesty
do stodol vzduchu se boří –
O čem vlastně pojednává naše pravda
zábavná báječná vzrušující
osekaná železem a vodou
sulcem lidstva
za nití návštěv na náledí
kde nohy drzé hloupé
kloužou uchem týdne až do dne kdy Bůh odpočíval
a začal se přehnaně nudit?
Kde může přestoupit ta naše pravda
zapálená horečkou číhající za záclonkou
v neznámém kupé aby se mohla ztratit
nikým nepoznána v davu na peronu inspirace
v čase záchranné brzdy
zabalená do prostěradel špinavých fáčů
vzpomínka ze dřeva vyvolaná vzdáleností striptýzového baru
ve vývrtkách voskových tváří?
Naše pravda je z mnoha dětí
a má početné příbuzenstvo
naše pravda lakomá nehoda –
nějaký zázračný nehet něčím klidný
nepromokavá nemocnice
a návrat nahore náhodou nahý
lživý nadaný náladový
nad nulou naděje
pod bodem mrazu
náklad na ramenou
nesmělý vážný někdy neopatrný
bratr nosiče reklam
jednou pasák podruhé kurva
oblíbená lehkomyšlnou leností
na jednom palci naděje
nový nutný oblek
v obsazených botách
odkud oheň okamžik neohrabaně zbaběle vážný plamen
vrhá občas světlo
na naše zaprášené ruce
na naše puchýře pod chodidlem
Jestli je něco jisté v naší pravdě jako v brynze voda
tak jsou to neuskutečnitelné cisternové lodě
pod nábřežím rezivějící pod rozmoklou krabičkou zápalek
jestli je v ní něco jistého
tak jsou to cedule s označením zákazu vjezdu
nad silnicí kde se v asfaltu válejí rozkousané hrušky
jestli je v ní něco doopravdy jistého

a bez legrace teplého
tak je to vedle nás daleko vzdáleno

A co je pravda a co lež?
co slzy jsou a co pláč?
nůž je-li nutný v obličejích
kam s láskou a kam s nenávistí? Slečno! Slečno!
Hrůzně krásná slečno!
Slečna.

(VIII. 70)

Ocas dámský krajíc

Dva bez jedné je jeden

 jeden samotný pochodující bytový doplněk
 s hladce oholenou promodralou bradou
 s šedým kvádrem lehce přiléhajícím k udělanému tělu
to je on kterého posílám k zemi mezi šeríky dlaždic
 levým spodním hákem
 za černý pysk rána
ačkoli nepatřím mezi nejsilnější ze čtvrti
 a jsem nevoják
 neměl jsem s ním těžkou práci
 posadil se přesně tam
 kam patřil –
 do hrobu na dámský hajzl
protože láska není věčná
 ale živelná
 tam kde se jen miluje

Dobíti vymoženost

Dobří a zlí jsou lidé
a jsou lidé kteří vedou
kteří vysvětlují co je dobré
a co je zlé
lidem dobrým a zlým
a tváří se
jako by nikdo nevěděl
co je dobré a co je zlé
jen oni
jen oni

Jako jejich vymoženost
jsi zlý říkají Zlému
jsi dobrý říkají Dobrému
teď jsi Dobrý říkají zlému
teď jsi Zlý říkají dobrému
nechávejte se od obou žít

(VII. 19[70])

Vzdušná jáma

Několik doutníků po stole rozházených dovezených z Kuby nemluví, jejich ceny jsou stále pokud možno jako oči černé Afriky, za dvě hodiny usilovné práce, za patnáct korun dvě krátká slova v kalamári plicního pera Nuselského mostu.

Stolní deska je lesklá, popelník v pravém rohu do půlky zaplněný vajgly náhle nezpívá kouřem, tlustá ruka putuje nad plivátkem podaná na pozdrav a nepravděpodobná v ruměnci zvládnutá chůze do posledních maličkostí, ze dvora zaznívá andělský hlas kovářů jen slabě, jak se zdá, místnost je celkem dobře izolována.

Zpod stolu ční nohy poněkud dlouhé v lehkých závodních polobotkách, zespona protlučené kobercem skoro se nepodobají mým teniskám, několik chlupů je přehozeno přes pestrý vzorek podkolenky, nohavice poněkud výše vytaženy z nejsladšího tesilu, šedá bílá kostka se láme v pravém úhlu, do puku vyžehlené kalhoty.

Stojím ve dveřích pobitých koženými polštáři, v nich vyzáblá klika se ztrácí a já se ptám, jak velký je můj dluh, zářící zabalená duha, mé místo v rozlitém světle zemské osy, jejíž syn padl v druhé válce a není to moje vina, že očekávám třetí, kde padne i její dcera, sklepníku sklepníku účet je otevřený, záloha plná očekávání, štítek výheň správný příval strašák příběh velmi dávný.

Zapomněl jsem, co jsem chtěl říci, civím jak otevřený východ fantazie na fotografii v rámu státník, odpověď je jasná, až moc jasná, pro mě tu není místo, je tu jen jedno okno z polovice zatarasené knihovnou a tyto knihy mluví mnoho, až příliš mnoho.

Nástěnná skříň, dveře se otevírají na heslo pomocí osnovy čísel, nyní otevřené ke mně budí strach, otáčím se zpět jako ve sklenici od mléka v podivuhodném zastoupení cesty navoňená slečna nese dva šálky kávy, obojí se mi líbí, neboť i já mám ošklivý rukopis.

Odmítám si sednou do vysoké lenošky, co stojí v koutě spočítaných minulostí, pomalu míchám cukr v šálku, vůně stoupá ke stropu, kde se sráží v opatrných vidinách malby, pod nimiž ve stoji spatném srkám svěhlavost jako kdybych hrál na klavír nějakou smuteční sonátu.

Mluví se o tom, co chci dělat, nechápu, co mi potom ještě chtějí, jsem tichý a nespokojený, dálky mě lákají a sužují mé srdce jak ruka s chlebovými prsty bachratou knihu, která zůstala nedočtená.

Jdu úzkou chodbičkou ven, prsatá telefonistka mě ani trochu nezadržuje, spíš popohání, až jistě nerada, má i své tajné tužby, do zámku ve stěně strká klíč od kufru na dopisnice, mám-li já falešné vlasy, jako by něco slibovala, ptá se nepříjemně.

Pět minut před odjezdem, nemám drobné ani velké peníze na lístek do prasu, již dávno ničemu nerozumím a přesto se snažím být klidný, kouř tabáku mi už nedělá tak zle, ba zdá se mi býti příjemným nad tou vzdušnou jámou.

(VI. 1970)

Vypískat beznaděj

Nastal podzim všech nadějí, Ó Hospodine, nastal podzim, dni se krátí s tou pravidelností, jako se noci prodlužují, Ó Hospodine, vlaštovky odlétají k jihu, tak rád bych letěl s nimi, Ó Hospodine, do tvého náručí, proč nemám křídla, já, okolo kterého padá listí.

Když volám, vyslyš mne, Ó Hospodine, dostavují se mrazy mezi řízky cukrovaru, traktory rachotí, Ó Hospodine, poněvadž já jsem obral o život toho pavouka, který vyběhl za mnou na papír, Ó Hospodine, chladný severní vítr fouká skrz šípkové růže, vozy označené červeným křížem mohou odvážet raněné na obvaziště, co ví, kdo ví, neboť jsem si lehl a spal jsem, Ó Hospodine, bojím se strávit zimu, strávit mezi tolika miliony lidí, Ó Hospodine, bezkřídlí ptáci budou hladovět, aby zemřeli pod ránou lovce, proč nemám křídla, já, okolo kterého padá listí, proč nemá křídla celá řada dalších, kteří sedí nad kanály a pláčí.

Tisíce lidí se chtěly sejít a nesešly, Ó Hospodine, jak mohu vypískat beznaděj, jsem-li beznaděj, jak mohu učinit cestu srdcem, padá-li na ni jinovatka, Ó Hospodine, všichni jsme přišli s jedním úmyslem – uchopit tě na veřejné manifestaci v obchodním domě na houpacích koních, Ó Hospodine, není to možné, když okolo padá listí a plaší veškerou nadějí, Ó Hospodine, sejít se alespoň v jediné hospodě, jít k ní po pěšině, na kterou strhává vítr listí v mém úpění.

Stroj nad strojem a všechno je stroj, jaký užitek má člověk ze stroje, který ho vede ze slunce, Ó Hospodine, jeden státník umírá při atentátu a jiný se rodí, ačkoli nic se nemění, slunce vychází a hvězdy mizí v blankytu, Ó Hospodine, každý chvátá na své místo, aniž ví, jestli tam dojde, aniž ví, odkud jde a kam a občasný vítr zahání chaos z mého snu, okolo kterého padá listí.

Co mohu udělati dnes nemohu udělati zítra, Ó Hospodine, děti mají rády syrovou mrkev a těší se při ní na občanskou legitimaci a vkladní knížku, Ó Hospodine, já také stále toužím stát se dospělým, přikrývám se dekou, polykám medicínu a hromada mrtvých lidí se na to dívá, Ó Hospodine, v neděli nepůjdu na bál, protože šraňky jsou spuštěné a okolo padá listí.

Kam mohu odejít z této krtčí chodby na druhé straně silnice, ve které svítí pomatený paprsek tajemství, Ó Hospodine, na tvůj oltář hladu kladu kobaltovou bombu svého zdravého rozumu a na mé nohy padá spousta nového listí, tak žlutého jako tvoje oči, Ó Hospodine.

(IX. 1970)

Obsah

Litanie k nejsvětějšímu jménu Praha	1
Doktore!	3
Hostivařská studená pivní láhev.....	4
Bohnice 3. října 1967.....	6
Do prdele s realitou.....	8
Malešická zvonková hra samoty.....	10
Olšanské cigaretové papírky v Páté Mojžíšově knize	11
Totemový obřad v obchodním domě Prior	13
Tramvaj číslo devadesát devět.....	16
Ulice lásky.....	17
Podsvětí krevní skupiny	18
Žurnál žvýkací gumy	20
Chrčení za Kaliopénu.....	23
Pohřeb žehem krásy.....	38
Vyznamenané hovno.....	39
Živý steh na textilu	41
Žezlo splašky	42
Úplně nahý podvodník pravda	44
Ocas dámský krajíc.....	46
Dobíti vymoženost.....	47
Vzdušná jáma	48
Vypískat beznaděj	49

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016